

KATONA Ágota

Pogány ünnep

Madármintás tányérokkal teríték,
az utolsó Zsolnay-készlet,
de kevés a villa és túl sok a kés.
Rám maradt anyám stafírunghja.
Egykori élettársa látogat meg.
Száradó lepedőm gyűrődéseiben
szerelmének vonásait látja.
Fél felállni a bal kézre terített asztaltól,
a déli busszal kettévágni a nappalt:
harangszóban utazni szerencsétlenség.
Inkább mezei madárfajokról beszél,
gyűrűzésről és elhibázott lövésekről.
A születési dátumomból fejtegeti,
miért festem a hajam avarszínűre.
Hiába keresem a tekintetét,
fácánok körvonalát látom.

Iránytű

Kerülöd az ismert helyeket. Ahol valami veled történt, utat törnek az érzések, végigmossák a betont, a föld az otthonuk. Bőrödön érzed a folyásirányt, ereidben a város végeit. Az éjszakai járat átszeli a patakot, kiégett gyárépület elé dob. Elfelejtetted, merre vagy, a patak forrásához kell eltalálnod, hogy egyenes legyen az út.